

3. Do wykonania czynności, określonych w ust. 1 i 2, obowiązany jest odbiorca, jeżeli transport odbywa się na podstawie umowy przewozu, w innych przypadkach — właściciel ziemniaków.

§ 14. 1. Środki transportowe, które służyły do przewozu do zakładu przemysłowego ziemniaków, w których stwierdzono raka ziemniaczanego, lub ziemniaków pochodzących z gruntów zagrożonych, powinny być oczyszczone i odkażone (§ 13) przed opuszczeniem terenu zakładu przemysłowego.

2. Do oczyszczania i odkażania środków transportowych oraz zakopywania resztek ziemniaków i ziemi do dołów obowiązany jest zakład przemysłowy.

3. Prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa) może nałożyć na wszystkie lub niektóre zakłady przemysłowe, na terenie których znajdują się lub znajdowały się ziemniaki, w których stwierdzono raka ziemniaczanego, lub ziemniaki pochodzące z gruntów zagrożonych, obowiązek oczyszczania z resztek ziemniaków i ziemi wszelkich środków transportowych, którymi przywieziono do tych zakładów ziemniaki, i do zakopywania tych resztek i ziemi do dołów na głębokość co najmniej 75 cm.

4. Woda użyta do płukania ziemniaków, w których stwierdzono raka ziemniaczanego, oraz ziemniaków pochodzących z gruntów zagrożonych może być w zakładach przemysłowych odprowadzana tylko do stawów bez odpływu specjalnie do tego celu przeznaczonych (odstojników).

§ 15. 1. We wszystkich przypadkach, w których obowiązuje odkażenie, powinno ono być dokonane przy pomocy jednoprocentowej formaliny lub innego odpowiedniego środka chemicznego.

2. Prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa) określi i poda do publicznej wiadomości środki chemiczne, jakie — oprócz formaliny — należy uznać za odpowiednie do odkażania.

§ 16. 1. Osoby użytkujące grunty, na których rosną ziemniaki, oraz osoby, mające w swym władaniu ziemniaki, obowiązane są zgłaszać do prezydium gromadzkiej rady narodowej (miejskiej, dzielnicowej, rady narodowej osiedla) każdy przypadek wykrycia na tych ziemniakach raka ziemniaczanego lub objawów wzbudzających podejrzenie raka ziemniaczanego. W przypadku wykrycia raka ziemniaczanego lub objawów wzbudzających podejrzenie raka ziemniaczanego na

ziemniakach w czasie ich transportu należy powiadomić o tym prezydium gromadzkiej rady narodowej (miejskiej, dzielnicowej, rady narodowej osiedla) właściwej dla miejsca wyładowania tych ziemniaków.

2. Osoby, wymienione w ust. 1, obowiązane są dokonać zgłoszenia przed upływem 48 godzin od chwili wykrycia raka ziemniaczanego lub objawów wzbudzających podejrzenie raka ziemniaczanego i dostarczyć jednocześnie 1-kilogramową próbkę ziemniaków w szczelnym opakowaniu, podając dokładny adres gospodarstwa oraz nazwisko i imię osoby użytkującej grunt, z którego pochodzi próbka, lub nazwisko osoby przechowującej i adres miejsca przechowania, bądź też imię i nazwisko oraz adres właściciela lub odbiorcy ziemniaków przewożonych.

3. Prezydium rady narodowej, do którego wpłynęło zgłoszenie, powinno przekazać je wraz z próbką ziemniaków do prezydium rady narodowej powołanej do stwierdzenia wystąpienia raka ziemniaczanego.

4. Niezależnie od tego, czy w danej gromadzie, osiedlu lub mieście dokonano zgłoszeń, o których mowa w ust. 1, prezydium gromadzkiej rady narodowej (miejskiej, dzielnicowej, rady narodowej osiedla) powinno zorganizować w okresie wykopków kontrolę stanu zdrowotności ziemniaków, mającą na celu wykrycie czynnych ognisk raka ziemniaczanego, i o wynikach lustracji zawiadomić prezydium powiatowej rady narodowej.

§ 17. W celu zbadania, czy nie występuje rak ziemniaczany, oraz przeprowadzenia kontroli wykonania obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia oraz uchwał i zarządzeń prezydiów wojewódzkich rad narodowych w sprawie zwalczania raka ziemniaczanego — organy służby kwantownej i ochrony roślin mają prawo:

- 1) wstępu na grunty, na których rosną lub rosły ziemniaki, wstępu do miejsc przechowania i przerobu oraz do środków transportowych, w których znajdują się lub znajdowały się ziemniaki,
- 2) bezpłatnego pobierania próbek ziemniaków w ilości do 1 kg,
- 3) żądania potrzebnych informacji.

§ 18. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Rolnictwa: w z. M. Jagielski

188

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 12 lipca 1957 r.

w sprawie określenia pracowników dozoru ruchu i kierownictwa ruchu kopalń oraz pracowników zatrudnionych na stanowiskach wymagających kwalifikacji inżyniera lub technika w zakresie górnictwa.

Na podstawie art. 2 ust. 4 ustawy z dnia 28 maja 1957 r. o zaopatrzeniu emerytalnym górników i ich rodzin (Dz. U. Nr 32, poz. 139) zarządza się, co następuje:

§ 1. Za pracowników dozoru ruchu i kierownictwa ruchu kopalń i przedsiębiorstw określonych w art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 28 maja 1957 r. o zaopatrzeniu emerytalnym górników i ich rodzin (Dz. U. Nr 32, poz. 139) uważa się pracowników wykonujących czynności dozoru ruchu lub

kierownictwa ruchu, którzy w myśl przepisów dekretu z dnia 6 maja 1953 r. — Prawo górnicze (Dz. U. z 1955 r. Nr 10, poz. 65) powinni być zatwierdzeni przez urząd górniczy.

§ 2. Za pracowników zatrudnionych na stanowiskach wymagających kwalifikacji inżyniera lub technika w zakresie górnictwa w jednostkach organizacyjnych określonych w art. 2 ust. 2 pkt 4 i 5 ustawy z dnia 28 maja 1957 r. uważa się tych pracowników, którzy:

- 1) posiadają tytuł inżyniera lub technika i są zatrudnieni zgodnie ze swymi kwalifikacjami w zakresie górnictwa,
- 2) nie posiadają tytułu inżyniera lub technika, ale spełniają łącznie następujące warunki:
 - a) posiadają praktyczne przygotowanie nabyte w czasie co najmniej 5-letniej pracy w dozorze ruchu lub w innej pracy pod ziemią oraz

b) wykonują czynności, które wymagają kwalifikacji inżyniera lub technika i które normalnie są powierzane inżynierom lub technikom.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 kwietnia 1957 r.

Minister Pracy i Opieki Społecznej: St. Zawadzki

189

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA LEŚNICTWA I PRZEMYSŁU DRZEWNEGO

z dnia 30 kwietnia 1957 r.

w sprawie Straży Ochrony Przyrody.

Na podstawie art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 7 kwietnia 1949 r. o ochronie przyrody (Dz. U. Nr 25, poz. 180) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa) może w miarę potrzeby tworzyć na terenie województwa (miasta) Straż Ochrony Przyrody, zwaną dalej „Strażą”, z własnej inicjatywy lub na wniosek stowarzyszeń: Ligi Ochrony Przyrody, Polskiego Towarzystwa Turystyczno-Krajoznawczego, Polskiego Związku Łowieckiego i Polskiego Związku Wędkarskiego, a także na wniosek dyrektora parku narodowego lub dyrektora przedsiębiorstwa lasów państwowych.

2. Straż Ochrony Przyrody może składać się tylko z członków wymienionych w ust. 1 stowarzyszeń. Członkiem Straży może być pełnoletni obywatel polski o nienagannej przeszłości, posiadający zdolność do działań prawnych, uzdolniony fizycznie i umysłowo do pełnienia czynności Straży, który wyraził zgodę na objęcie tej funkcji, a przy tym posiadający odpowiednią znajomość przepisów prawnych z zakresu ochrony przyrody.

§ 2. Członków Straży powołują prezydium wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) na wniosek zarządów stowarzyszeń wymienionych w § 1 ust. 1.

§ 3. 1. Zadaniem Straży jest współdziałanie z organami administracji państwowej w zakresie przestrzegania przepisów o ochronie przyrody.

2. Straż obowiązana jest współpracować w zakresie ochrony przyrody z organizacjami społecznymi wymienionymi w § 1 ust. 1.

§ 4. Członek Straży przy wykonywaniu swoich obowiązków jest uprawniony:

- 1) do instruowania o obowiązujących przepisach z zakresu ochrony przyrody osób przebywających na terenie parków narodowych, rezerwatów oraz we wszelkich innych miejscach poddanych pod ochronę na mocy przepisów o ochronie przyrody lub też w których znajdują się przedmioty poddane pod ochronę,
- 2) do legitymowania osób wykraczających przeciwko przepisom o ochronie przyrody, a w razie odmowy okazania legitymacji lub jej nieposiadania — do doprowadzania tych osób do najbliższego organu Milicji Obywatelskiej,
- 3) do odbierania za pokwitowaniem przedmiotów uzyskanych z naruszeniem przepisów o ochronie przyrody oraz narzędzi służących do uzyskania tych przedmiotów, przy czym odebrane przedmioty powinny być niezwłocznie przekazane najbliższemu prezydium gromadzkiej (miejscowej) rady narodowej lub rady narodowej osiedla bądź organowi administracji parków narodowych lub funkcjonariuszowi Straży Leśnej,

4) do składania zawiadomień do organów powołanych do ścigania czynów, stanowiących naruszenie przepisów o ochronie przyrody, o ujawnieniu takich czynów.

§ 5. Upoważniony członek Straży ma prawo do nakładania i ściągania grzywien w drodze mandatów karnych na zasadach i w trybie przewidzianych w ustawie z dnia 15 grudnia 1951 r. o orzecznictwie karno-administracyjnym (Dz. U. Nr 66, poz. 454) za wykroczenia popełnione w zakresie ochrony przyrody.

§ 6. Członkowie Straży przy wykonywaniu swoich obowiązków korzystają z ochrony prawnej oraz podlegają odpowiedzialności na zasadach ustalonych dla pracowników państwowych.

§ 7. 1. Stowarzyszenia wymienione w § 1 ust. 1 wydają swym członkom, powołanym do Straży, legitymacje według wzoru stanowiącego załącznik nr 1 do rozporządzenia. Legitymacja do swej ważności wymaga poświadczenia przez prezydium właściwej wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa).

2. Członkowie Straży obowiązani są w czasie pełnienia swoich obowiązków okazywać legitymację na żądanie organów Milicji Obywatelskiej, pracowników przedsiębiorstw lasów państwowych i parków narodowych oraz osoby legitymowanej.

§ 8. 1. Członkowie Straży obowiązani są nosić w czasie pełnienia swoich obowiązków z lewej strony piersi odznakę według wzoru stanowiącego załącznik nr 2 do rozporządzenia.

2. Odznaka członka Straży posiada kształt tarczy rozszerzonej u góry, o wymiarach 50 mm × 65 mm, wykonanej z blachy srebrnej; na środku tarczy znajduje się sylweta żubra z emalii w kolorze brązowym na tle 3 świerków z emalii w kolorze zielonym; w górnej rozszerzonej części tarczy znajduje się napis: „Straż Ochrony Przyrody”, a u dołu tarczy numer ewidencyjny odznaki; tarcza jest otoczona obwódką o szerokości 1 mm, wykonaną z emalii zielonej.

3. Odznakę wydaje członkowi Straży stowarzyszenie, z ramienia którego został on powołany na członka Straży.

§ 9. Członkom Straży nie przysługuje wynagrodzenie ze Skarbu Państwa z tytułu pełnienia czynności członka Straży.

§ 10. Ewidencję członków Straży na obszarze poszczególnych województw prowadzą prezydium wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw), a dla całego Państwa — Naczelný Konserwator Przyrody.

§ 11. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego: J. Dąb-Kociół